

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Afklaring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 296. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346604098336/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

Frøken Agnete Hassing sad ned paa samme Sted som under Maaltidet. Han kunde fra denne Plads ikke see de to andre. Karl betragtede hendes Ansigt. Hun saac ikke videre forlegen, snarere usikker, spørgende ud.

»Er de ved at klæde sig af dernede?« spurgte hun pludselig.

Karl kunde næsten ikke tro sine egne Øren. Hun saac slet ikke fræk ud, idet hun sagde det, – der kom maaske lidt af dette polidske i hendes Ansigtudtryk, som saa ofte var der, – saa rødmede hun, vistnok fordi hun saae Karls Forbavselse. For ham var det, som at see et Glimt af en helt fremmed Verden. At Mennesker dog kunde være saa forskellige!

»Troer De da, at det virkelig var Meningen, at vi skulde bade?« spurgte han, og var instinktmæssig sikker paa, at dette Spørgsmaal sletikke vilde fornærme hende.

»Ja – hvorfor ikke?«

Der var næsten noget rørende i den Maade, hvorpaa hun sagde det. »Jeg vil sletikke dørmne noget om Dem,« sagde Karl. »Men hvis jeg behandlede en ung Pige saadan, da vilde det for mig være at forhaane hende paa den frygteligste Maade. Og jeg vil ikke forhaane Dem. Dertil sætter jeg altfor megen Pris paa Dem.«

Frøken Agnete fik sit Lommetørklæde halvt op af Lommen og tørrede Øjne og Næse, saa præcis paa samme Maade som Pigeborne-
ne hjemme i Høltung, naar de blev bevægede over, hvad Onkel Jørgen fortalte, – saa Karl ogsaa fik Vand i Øjnene. –

Nu vidste han altsaa klar Besked. Skulde han nu ogsaa sige Fensmark Besked, eller skulde han lade, som om han vedblivende ansaae noget saadant for ganske utænkeligt, og tvinge Fensmark, den selvfølgelige Gentleman, ind i samme Rolle. – Det var vel egentlig den bedste Hævn.

Han havde maaske alligevel gjort det første, hvis det ikke, allerede i Tanken, havde været ham saa modbydeligt at skulle – i deres Paahør – dadle Fensmark, alene fordi han havde ført ham sammen med disse stakkels Piger, hvis Selskab i Virkeligheden ikke forekom ham nær saa foragteligt som Fensmarks eget. Hans Jalousie virkede paa een Gang tilskyndende og hærtemende, gjorde ham blot vaklende.

Han valgte foreløbig det nemmeste, at lade som ingen Ting.

Han sagde til Frøken Agnete: »Vil De nu ikke tjene mig i sletikke at nævne, at jeg har spurgt Dem om dette med Badningen, eller hvad